

## РОЗДІЛ 1

Мене скинули із сіновоза десь так опівдні. Я заскоочив на нього напередодні вночі, на кордоні, та не встиг залягти під брезентом, як умить заснув. Після трьох тижнів у Тіхуані я мав добряче виспатись, і коли вантажівку спинили на узбіччі, щоб остудити двигун, я досі давав хропака. Отак вони помітили мою ногу, що стирчала з-під брезенту, і зігнали звідти. Я спробував перевести все на жарт, але здобув лише байдужий погляд, цебто з'їв облизня. Утім, мені дали цигарку, і я вирушив пошукати, чим підживитися.

Тоді я й надібав таверну «Два дубки». Це була звичайнісінька придорожня забігайлівка з канапками, яких у Каліфорнії хоч греблю гати. Над ідальнею було хазяйське житло, обіч стояла автозаправка, а на задньому дворі — пів десятка повіток, що йменувалися «автомайстернею». Я шмигнув туди і став видивлятися на дорогу. Коли вигулькнув грек, я поспитався, чи не бачив він часом хлопчину на

«кадилаку». Ляпнув йому, буцімто домовився з тим хлопчиною тут стрітися та підобідати вдвох. Грек одмовив, що сьогодні він такого не бачив. Посадивши мене за один зі столиків, він запитав, чого мені подати. Я замовив апельсинового соку, кукурудзяних пластівців, смаженої яєшні з беконом, енчилади<sup>1</sup>, оладків та кави. Сік з пластівцями він приніс скоренько.

— Стривайте. Мушу вам дещо сказати. Якщо той хлопчина таки не з'явиться, вам доведеться мені довіритись. Бо ж гроші у нього, а в мене вітер у кишнях свище.

— Еге. Заправляйся.

Схоже, грек допетрав, що до чого, тому про хлопця на «кадилаку» я більше словом не похопився. Невдовзі я змикитив, що він чогось од мене хотів.

— А ти чим займаєшся? Десь підробляєш?

— Ой, та скрізь потихеньку. А що?

— Скільки тобі років?

— Двадцять чотири.

— Такий молодий? Мені якраз знадобився б такий парубок. Помічник.

— Нічогенька тут місцина.

— Дихається тут незле. Жодних тобі туманів, як у тому Лос-Анджелесі. Взагалі. Завше погідно.

— Та й уночі, либонь, нівроку. Я це вже зараз чую.

<sup>1</sup> Енчилада — гостра мексиканська страва з яскраво вираженим смаком. Тонкий коржик із кукурудзяного борошна з начинкою. Згорнуті енчилади обсмажуються на пательні або запікаються під соусом у духовці.

— Спиться добре. А ти на машинах знаєшся? Ремонтуєш?

— Аякже. Я природжений механік.

Він ще порозводився про тутешнє повітря і про те, як добряче він оздоровився, відколи надбав цю місцину, і що йому геть невтямки, як так сталося, що його полишив колишній помічник. Мені на язиці вже крутилася відповідь, але рот ще був набитий.

— То що? Гадаєш, тобі тут сподобається?

Натоді я вже допив каву й закурив сигару, якою він мене пригостив.

— Скажу вам як є. Я вже маю на руках кілька пропозицій. Отака-от справа. Та я неодмінно подумаю. Оце я вам обіцяю.

І тут я вгледів її. Вона вийшла з кухні забрати мій посуд. Направду вона не була якоюсь писаною кралею, окрім хіба що фігури, але її губки випиналися так, що мені раптом запрагло впитися в них своїми.

— Познайомся з моєю дружиною.

Вона в мій бік і бровою не повела. Я кивнув грекові, вітально махнув сигарою і квіт. Вона вийшла з посудом, а наша з греком балачка поточилася далі, наче жінка й не заходила. Перегодом я вийшов, але за п'ять хвилин вернувся, начебто з наміром лишити звістку для хлопчини в «кадилаку». Поторгувавшись з пів години за роботу, я накачував шини на заправці.

— Агов, як тебе звати?

— Френк Чемберс.

— А мене — Нік Пападакіс.

Ми поручкалися, і він пішов. За хвилину я почув, як він співає. Голос він мав нівроку. З автозаправки добре проглядалася кухня.

## РОЗДІЛ 2

Десь о третій годині нагодився якийсь хлоп'яга, збурений тим, що хтось заклеїв наліпкою поворотне скло дверцят його авто. Я мусив податися на кухню, щоб відпарити її.

— Оті ваші енчилади! Непогано ви їх тут готуєте.

— Ви про кого?

— Ну, про вас та містера Пападакіса. Вас і Ніка. Той, яким підобідав я, справжня смакота.

— Он як?

— У вас є ганчірка? Щоб я міг відпарити цю штуку?

— Ви ж не це мали на увазі.

— Якраз саме це.

— Прийняли мене за мексиканку?

— Таж ні.

— А от і так! Ви не перші. Але зятяйте собі: я така ж біла, як і ви! Може, в мене й темне волосся і схоже обличчя, але я така ж біла, як і ви. Якщо хочете тут прижитися, закарбуйте це собі.

— Ви не схожі на мексиканку.

— Я й кажу вам. Я така сама біла, як і ви.

— Таж ви анітрохи не схожі на мексиканку. У тих мексиканок широкі стегна, криві ноги, груди до самого підборіддя, жовта шкіра, а волосся неначе ви-машене жиром. Ви ж геть інакша. Ви зграбна, маєте гарненьку білу шкіру, м'яке й хвилясте волосся, хоч і чорне. Єдине, що у вас мексиканського, — це зуби. От зуби в них справді білі, ніде правди діти.

— Мое дівоче прізвище було Сміт. Не надто схоже на мексиканське, правда ж?

— Не надто.

— Скажу навіть більше — я не звідси. А з Айови.

— Отож Сміт. А звуть вас як?

— Кора. Можете називати мене так, коли хочете.

Теперечки я знав достоту, що її роздратувало. Річ була не в енчиладах, які вона мусила готувати, і навіть не в чорному волоссі. Роз'ятрилася вона через те, що не почувалася білою після заміжжя з греком, та ще й боялася, що я стану звертатися до неї як до «місіс Пападакіс».

— Кора. Звісно. А мене тоді зви Френком, добре?

Кора підійшла пособити мені з поворотним склом. Вона стояла так близько, що я вчував її запах. І тоді я майже пошепки спитав її на вухо:

— Як узагалі ти вийшла заміж за цього грека?

Вона стрепенулася, наче я цвяхнув її батогом.

— А тобі яке діло?

— Неабияке.

— Забирай своє скло.

— Дякую.

Я вийшов. Бажаного я досяг: добряче допік їй, ба навіть дійняв до живого. Відтепер у наших з нею взаєминах важитимуть тільки дії. Кора могла не казати «так», але на манівці їй мене не збити. Тепер вона знала, чого мені треба, і знала, що я бачив її наскрізь.

За вечерею грек розсердився на дружину за те, що вона поклала мені замало смаженої картоплі. Він хотів, аби я прикипів до цієї місцини і не дав драла, як мої попередники.

— Дай-но хлопцеві досхочу попоїсти!

— Таж картопля на плиті. Хіба він сам не дасть собі ради?

— Ні-ні, не треба. Я ще й цієї не подужав.

Та грек правив своєї. Якби він мав хоч трохи смальцю в голові, враз би скумекав, що дружина тут опиналася не з доброго дива, адже була не з тих жінок, які змусять чоловіка самотужки обслуговувати себе за столом — у цім сумніватися не випадає. Одначе він був настільки дурноверхий, що не вгавав. Ми сиділи за кухонним столом: грек — з одного кінця, Кора — з іншого, а я — посередині. Я не дивився на неї, хоча бачив її халат. Один із тих білих халатів, які де тільки не носять: і в кабінеті дантиста, і в пекарні. Уранці він був чистий, а тепер — трохи зім'ятий і засмальцьований. Я чув її запах.

— Та на бога!

Кора підвелася насипати мені картоплі. Халат на мить розкрився, оголивши її ніжку. Коли вона наклала мені картоплі, я геть забув про всяку їжу.